

har jeg ikke kunnet forstaa det saaledes, efter hvad jeg har hørt i de sidste Dage. Nej, Østkatten er saa godt i Gænge, at her ikke er Tale om at give den Vind i Sejlene; her er kun Tale, om man kunde saa ærede Medlemmer med til en anden Anvendelse af Østkatten. Jeg skal ikke opholde det høje Ting videre; jeg skal kun slutte mig til Forslaget og give det min bedste Anbefaling.

Bossen: Jeg har tænkt, at det vilde være rigtigt for mig at udtale mig noget om det foreliggende Forslag paa Grund af den Forbindelse, som det jo maa staa i til det af mig tillige med en æret Medforslagsstiller (Clausen) tidligere indbragte Lovforslag om, at Medfættelsen af Sukkerskatten kompenseres med Østkatten. Jeg skal for øvrigt fatte mig saa kort som muligt angaaende det her foreliggende Lovforslag. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Hørup) udtalte, at det var en Lejlighedslov. Hvad den ærede Ordfører lægger i dette Udtryk „en Lejlighedslov“, skal jeg ikke komme nærmere ind paa; det er jo en gammel Erfaring, at Lejlighedsarbejde egentlig ikke staar i synderlig høj Kurs, og det kunde jo godt være, at dette Lovforslag vilde have set bedre ud, naar det ikke var fremkommet som et Lejlighedsarbejde. Men en Ting vil jeg notere, og det er dette, at for saa vidt som den af mig og min ærede Medforslagsstiller givne „Lejlighed“ har foranlediget Fremlæggelsen af det her foreliggende Forslag, saa tror jeg at kunne tage dette til Indtægt for den Forhandlingspolitik, som jeg har anbefalet, vi skulle følge. Thi de ærede Herrer, som jo ellers have erklæret sig, mere eller mindre, principielt mod Forhandlingspolitikken som saadan, have ved at tage fat paa dette Stykke Arbejde, ved at gøre disse Forberedelser, de være nu mere eller mindre grundige, dog derved erkendt, at have vi først optaget Arbejdet paa Forhandlingens Omraade, saa kunne de ikke undgaa ligeledes at tage et positivt Arbejde op, og ligeledes søge at lægge deres Arbejde og deres Kræfter ind deri. Jeg siger, jeg tager dette til Indtægt for den positive Forhandlingspolitik. — Jeg skal nu se paa dette Lovforslag og bestræbe mig for at se paa det i den bedste Mening. Jeg tror, at det er rigtigt erkendt fra de ærede Forslagsstilleres Side, at Stemmningen her i vort Folk er af den Bestaafenhed, at blot løse Ord og Fraser ikke længere holde saa høj Kurs, som de maatte tidligere have haft, men vil man søge at konkurrere med Hensyn til at udrette noget godt, kan det kun se

ad den Vej, at man fremlægger et positivt Arbejde. Altsaa for saa vidt kan jeg ikke andet end hilse det med Tilfredshed, naar den ærede Ordfører har kaldt dette Lovforslag en Lejlighedslov og altsaa tillægger Forslagsstillerne for det andet Lovforslag Væren ogjaa for dets Fremfættelse.

For øvrigt falder Forslaget jo egentlig i to Dele, for det første Spørgsmaalet om Pengenes Tilvebringelse, og dernæst om Sagen selv. Det første Spørgsmaal altsaa, om Pengenes Tilvebringelse, er jo utvivlsomt i Ojeblikket det mest aktuelle og det, hvortil Interessen mest knytter sig, og det forekommer mig ogsaa, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne stillede dette Hensyn i første Række; det, der overhovedet havde fremkaldt Forslaget, var Forsøget paa at give Østkatten en anden Anvendelse end den, hvortil det af os forelagte Forslag sigter. Jeg skal derfor dvæle lidt ved denne efter min Mening mest aktuelle Side af Sagen, og jeg skal da gøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at han ganske vender Sagen paa Hovedet, naar han ved Indbringelsen af Forslaget udtalte, at man var enig om, eller at han forudsatte, at man var enig om paa Rigsdagen, at vi med Vold og Magt skulde have en Østtat, og at det kun drejede sig om denne Stats Anvendelse. Jeg har set mange Ting stillede underligt op, baade paa Hovedet og i andre Stillinger, men sjældent har jeg set noget mere bagvendt. Jeg gad vide, hvilken Interesse Forslagsstillerne eller andre i denne Sal eller hvem som helst skulde have af at tilvebringe en Østtat i og for sig. Na, jeg kunde tænke mig, at denne Interesse kunde næres af dem, der føre Ordet for Afholdsagen her i Landet, men da vil dette aldeles ikke staa til. Det vide de Herrer jo meget godt, at skulde der tilvebringes en Østtat, som bæres oppe af sig selv, maatte den gaa langt videre, naar Interessen for den ubelukkende knyttede sig til, at den skulde indskrænke Ølforbruget. Nej, den ærede Ordfører maa stille Sagen omvendt. Det, der var Ønsket, var, at saa en virkelig Lettelse i Forbrugsafgifterne, og saa tage den Sag saa praktisk, at naar vi vide, at dette ikke kan opnaas uden ved at tilvebringe en Kompensation, søge vi Midlerne til at tilvebringe den for at sætte vore Ønsker og vor Vilje igennem. Men sæt nu, at man gik ud fra Forslagsstillerens Betragtning, at Østkatten var slaet fast, og at det kun drejer sig om Anvendelsen, saa vil jeg bede det ærede Medlem lægge Mærke til, hvorledes det Spørgsmaal staar og maa staa, naar det aflædes i sin rene Røgenhed nu. Det er dette, at der, saa vidt